

den højtærede Finansminister har foreslaaet, er i alt væsentligt i Overensstemmelse med den Fordeling, som er indført i den tidligere nævnte Afgiftslov. Som ærede Medlemmer vil erindre, var det første Punkt i denne Afgiftslov en Sats, der hed 1 pCt. til en Vejfond. Det er ganske rimeligt, at denne Procent ikke opretholdes i det foreliggende Forslag; og jeg kan fuldt ud billige, at den højtærede Finansminister har tillagt Sogekommunerne denne ene Procent, saaledes at Sognekommunerne faar 25,5 pCt. mod de 24,5 i Afgiftsloven.

Alt i alt kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale, at dette Lovforslag gennemføres. Der er jo imidlertid mange Interesser, der gør sig gældende, og det vil sikkert være nødvendigt, at Lovforslaget henvises til et Udvalg; jeg skal derfor ved Forhandlingernes Slutning stille Forslag i saa Henseende. Paa nuværende Tidspunkt skal jeg indskrænke mig til at anbefale Lovforslaget til velvillig og meget hurtig Behandling i dette høje Ting.

Knud Hansen: Da vi fik Loven om Omsætningsafgift paa Automobiles, var den tænkt som en Valutaforanstaltning; Lovens Formaal var at begrænse Indførselen af Luksusbiler og ved Beskatning af disse Luksusbiler at skabe Kapital til Afdrag paa Statsgælden. Vi fik Loven i 1924, men i 1925 gik denne Lov ind i de Valutalove, som blev gennemført af det da siddende Ministerium. Nu fremsættes der Forslag om Ændring i Loven, men det, der kommer ind ved Loven, skal nu efter Forslaget fordeles til Kommunerne.

Da tidligere Finansminister Bramsnæs i Oktober 1926 fremlagde Finanslovsforslaget, fremsatte han Forslag om at spare ekstraordinært 10 Mill. Kr. paa Militæruddgifterne og overføre dem til Kommunerne. Han foreslog, at det skulde ske paa den Maade, at disse 10 Mill. Kr. skulde fordeles i Henhold til Loven af 15. Maj 1903 om kommunal Beskatning og Tilskud til Kommunerne. Efter denne Lov har der været fordelt gennem Aarene 1½ Mill. Kr. aarlig. De 10 Millioner skulde fordeles i Henhold til denne Lovs §§ 32 og 33, som tager Sigte paa, at Fordelingen skal ske til Kommunerne i Forhold til de Udgifter, som Kommunerne har til Lærertilskud, Alderdomsunderstøttelse — nu er det altsaa Aldersrente —, Fattigvæsenet, Hjælpekasserne o. s. v.

Da den højtærede tidligere Finansminister forelagde Loven i 1924, gjorde han opmærksom paa, at denne Lov maatte ikke betragtes som en Lov, hvorefter der skulde

skabes Dækning for det Vejslid, som Automobilesne foraarsagede, thi hvis man skulde gøre dette, maatte man ikke blot beskatte Personautomobilesne og Motorcyklerne, men ogsaa Vareautomobilesne, Lastautomobilesne, alle Automobiles som Helhed. Vi har jo en anden Lov, hvor man særlig har taget Hensyn til Vejsliddet og har beskattet Bilerne i Forhold til det Vejslid, man formener, de forøver. Denne Lov her er, hvad Ministeren den Gang gjorde opmærksom paa, en ren Finansoperation for Staten. Det er en Luksusbeskatning, der er Tale om, idet man kun beskatter Personautomobiles og Motorcykler, som man mener bruges udelukkende, som man siger, til en Art Luksusforbrug.

Nu foreslaas der fra den højtærede Ministers Side, at det Provenu, som Loven giver, skal fordeles til Kommunerne. Dette skulde for det første ske i Henhold til en Beslutning, som blev taget her i Rigsdagen, umiddelbart før Rigsdagen blev hjemsendt i Foraaret 1926, og vel ogsaa i Overensstemmelse med et Forslag, der senere blev fremsat af den nuværende højtærede Forsvarsminister paa Venstres Vegne i Oktober 1926. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse citere et lille Udsnit af den i Foraaret 1926 vedtagne Beslutning. Det hedder her: „For samtidig at lette de kommunale Byrder vil det være nødvendigt at mindske visse af de for Kommunerne lovbestemte Ydelser og at overføre til Kommunerne visse Afgifter eller Dele af saadanne, f. Eks. Afgiften paa Omsætning af Motorkøretøjer, hvorved den kommunale Skattebyrde kan formindskes og Kommunernes budgetmæssige Dispositionsfrihed øges.“

Der tales i denne Beslutning ikke noget om, at man skal overføre de Penge, der kommer ind ved Omsætningsafgiften, til Kommunerne til Dækning af Vejsliddet. Det er ogsaa en selvsagt Ting, at der er mange andre Byrder, der for mange Kommuners Vedkommende trykker langt haardere. Jeg skal ikke bestride, at for Amternes og nogle Landkommuners Vedkommende kan Udgifterne til Vejenes Vedligeholdelse være en af de tungeste Byrder, men for en stor Del Kommuners Vedkommende er der andre Udgifter, der tynger langt haardere. Jeg sigter her særlig til Udgifterne til Skolevæsenet og Forsørgelsesudgifterne.

Nu sagde den højtærede Finansminister ved Forelæggelsen, at ved de Nedskæringslove, der vel bliver vedtaget i den allernærmeste Tid, vil Kommunerne faa betydelige Lettelser. Jeg tror dog ikke, at de bliver saa store, som man fra nogle Sider er til-